

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: T. T. D.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, **a dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2004, č. j. 46 Az 1069/2003 - 19,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 21. 10. 2003, č. j. OAM - 1129/VL - 10 - P17 - 2003, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu je snaha legalizovat pobyt na území České republiky po té, kdy žalobce přijel ze země původu - Vietnamu za svým bratrem, který v ČR podniká.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku. Žalobce namítl porušení

ustanovení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), a dále porušení § 12 a § 91 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že podle jeho názoru pronásledováním ve smyslu zákona o azylu se rozumí i výkon vojenské služby, protože jde o opatření působící psychický nátlak, v jeho vlasti jsou podmínky výkonu vojenské služby horší než v demokratických státech. Uvedl, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona. Pokud jde o skutkové důvody, odkázal na obsah správního spisu žalovaného.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 8. 2004, č. j. 46 Az 1069/2003 - 19, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 1. 10. 2004 kasační stížnost, kterou k výzvě krajského soudu ze dne 1. 11. 2004, č. j. 46 Az 1069/2003 - 31, ve stanovené lhůtě doplnil podáním ze dne 16. 12. 2004.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 23. 9. 2004, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě 1. 10. 2004 a doručena Krajskému soudu v Praze 4. 10. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvádí, že žalovaný správní orgán při zjišťování skutkového stavu věci porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Dále stěžovatel uvádí, že se cítí být rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech v důsledku porušení ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu, a pro tyto vytýkané vady měl soud, který ve věci rozhodoval, toto rozhodnutí zrušit. Stěžovatel stejně jako v řízení o udělení azylu uvádí důvody, které ho vedly k odchodu z vlasti a podání žádosti o azyl v České republice, a zmiňuje se o režimu, který panuje ve Vietnamu a kterým jsou podle jeho mínění potlačována základní lidská práva a svobody. Z těchto důvodů má obavy z pronásledování ze strany státních orgánů po návratu do země původu. Pronásledování mu rovněž hrozí i vzhledem k tomu, že se ve Vietnamu vyhýbá vojenské službě, neboť s tímto výkonem služby vnitřně nesouhlasí a morálně ho odmítá, což vietnamské úřady podle jeho mínění nejen nerespektují, ale dokonce takové postoje tvrdě postihují. Dále stěžovatel namítá, že správní orgán ani krajský soud při svém rozhodování nepřihlédly k informacím o situaci ve Vietnamu, konkrétně pak ke zprávě Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2003, ze které mj. vyplývá, že výsledky vládního snažení o dodržování lidských práv zůstávají špatné a vláda pokračuje v jejich vážném porušování. I z těchto důvodů má stěžovatel obavy z pronásledování v rodné zemi. Stěžovatel má za to, že jeho osobní situace v zemi původu je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu, a proto vytýká krajskému soudu, že při svém rozhodování dostatečným způsobem nezkoumal rozhodnutí správního orgánu o neudělení azylu podle § 14 citovaného zákona. Stěžovatel má za to, že důvody, které ho vedly k odchodu z vlasti a k podání žádosti o azyl v České republice jsou dostatečné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Praze. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení. Správní orgán dále uvádí, že legalizaci pobytu nelze prosadit skrze právo azylové, k tomu měl stěžovatel využít možností daných cizincům zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, jak již bylo uvedeno v odůvodnění rozhodnutí o neudělení azylu. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Rovněž nepodporuje návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisech obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Praze a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Praze právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Praze správně usoudil a rozhodl, že stěžovatel nemá

nárok na udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a podle § 14 zákona o azylu a že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. S námitkami stěžovatele se Krajský soud v Praze náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Námitku stěžovatele, že pronásledováním ve smyslu zákona o azylu se podle jeho názoru rozumí i výkon vojenské služby, protože jde o opatření způsobující psychický nátlak a že v zemi původu - Vietnamu jsou podmínky výkonu této vojenské služby horší, než v demokratických státech, nelze přijmout, neboť se jedná o zákonem stanovenou povinnost jednotlivce vůči státu, nikoliv o perzekuci ze strany státní moci. Uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Námitka, že při rozhodování nebylo žalovaným a krajským soudem přihlédnuto k informacím o situaci ve Vietnamu, konkrétně pak ke zprávě Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2003, je irelevantní, neboť bylo vycházeno z informací o situaci ve Vietnamu, které byly správním orgánem shromážděny v průběhu vedeného správního řízení - jedná se o materiál Ministerstva vnitra, Velká Británie - Vietnam - hodnocení země, říjen 2002, Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 29. 12. 2000 a ze dne 13. 6. 2003 týkající se Vietnamu a další aktuální informace o zemi původu žalobce z databáze České tiskové kanceláře, na něž bylo řádně odkázáno v odůvodnění rozhodnutí, a na které i žalobce odkazuje ve své žalobě.

Námitkou stěžovatele, že jeho osobní situace v zemi původu je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť tato skutečnost nebyla stěžovatelem v žalobě namítána.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Praze nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatele o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Praze postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a nezbytném poučení účastníků o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu